

Levon

อันธพาล แห่งตระกูลเคนต์

백작가의 망나니가 되었다

2

Yu Ryeo-Han (유려한)

เขียน

ATIMA & Novmbr

แปล

ลิขสิทธิ์ © 2014 โดย ATIMA & Novmbr

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากเหตุการณ์จตุรัสในเมืองหลวง ทำให้เคลต้องเปิดเผยพลังโบราณออกมาอย่างไม่อาจเลี่ยง จนได้รับคำยกย่องเชิดชูในฐานะ ‘ลอร์ดสีเงิน’ และกลายเป็นแขกคนสำคัญของ **องค์รัชทายาทอัลเบล** การเจรจาที่ต่างฝ่ายต่างได้ผลประโยชน์ทำให้เคลมีพันธมิตรเพิ่มขึ้น อีกทั้งยังได้ผู้สนับสนุนทางการเงินคนสำคัญอีกด้วย

เป้าหมายของเคลคือการได้รับพลังโบราณอีกสองอย่างที่จะทำให้ตนแข็งแกร่งขึ้นและถือไพ่เหนือกว่า เขาใช้ข้อมูลจากนิยายที่อ่านมาจนถึงเล่มห้าอย่างคุ่มค่า และออกเดินทางไปยังอาณาจักรเซตูปาร์เพื่อตามหาพลังโบราณที่ชื่อว่า ‘เสียงแห่งวายุ’ ทว่าเรื่องราวที่เริ่มผุดผื่นไปจากต้นฉบับก็ทำให้เคลต้องไปพัวพันกับบุคคลที่คาดไม่ถึงอยู่เรื่อย ทั้งทุนก้าผู้สังหารนักเวททั้งสองพี่น้องเผ่าวายุที่กำลังเผชิญปัญหา ไม่ว่าใครก็ล้วนแต่นำพาเรื่องยุ่งยากมาให้เคลทั้งสิ้น

เรื่องราวในเล่มที่สองนี้จะพานักอ่านทุกท่านเดินทางออกนอกอาณาจักรโรนุไปพร้อมกับเคลและคณะเดินทาง เพลิดเพลินกับเรื่องราวการผจญภัย และเริ่มดำเนินแผนการเพื่อชีวิตอันสงบสุขในอนาคตตามที่เคลยึดมั่นไว้

ถ้าพร้อมแล้วขอเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลย!

Levon

ข้อความ จากนักเขียน

สูดกลิ่นหอมของดอกไม้ที่กำลังผลิบานในฤดูใบไม้ผลิ
ฟังเสียงใบไม้เขียวขจีพลิ้วไหวไปตามสายลมในฤดูร้อน
รู้สึกถึงลมเย็นๆ พัดผ่านผิวหนัง
ท่ามกลางใบไม้ที่ร่วงหล่นในฤดูใบไม้ร่วง
ทอดมองหิมะขาวที่ค่อยๆ ทับถมกันอย่างนุ่มนวลในฤดูหนาว

เรื่องราวที่แทรกอยู่ในชีวิตประจำวันอันแสนธรรมดา
แต่สามารถกลายเป็นรอยยิ้มเล็กๆ กลายเป็นเรื่องที่ทำให้ใจเต้น
และมอบความสุขแก่ใครสักคนได้

ฉันอยากจะเขียนเรื่องราวเหล่านั้น

Yu Ryeo-Han (유려한)

บังเอิญว่า

กว่าภายในรถมาได้เกิดความวุ่นวายขึ้นเสียแล้ว เคลตะปะปากขณะมอง นีโอที่กำลังนั่งสั่นขาหงักๆ ดูเหมือนอีกฝ่ายจะค่อนข้างสับสนและเต็มไปด้วยความกังวลใจ แน่หนอว่าทนายทูนนางส่วนใหญ่ในตอนนี้นี้คงตกอยู่ในสภาวะไม่ต่างกัน

เมื่อใกล้หน้าของเวเนียนดูไม่ดีเอาเสียเลย

เคลนึกถึงใบหน้าของเวเนียนที่ได้เห็นเพียงชั่วครู่ก่อนขึ้นรถม้า ทั้งสีหน้าและแวตาล้วนอัดแน่นด้วยโทสะถึงขีดสุด

ใครจะไปคิดว่าบุตรชายคนโตที่ถูกทอดทิ้งอย่างเทย์เลอร์ สเตนจะลุกจากรถเข็นแล้วเดินได้ด้วยเท้าทั้งสองข้าง และคงคาดไม่ถึงด้วยว่าคนจากตระกูลมาร์ควิสสเตนจะยืนอยู่ข้างองค์รัชทายาทอัลเบล

ได้รับดวงดาวแห่งการรักษามาแล้วสินะ

เคลที่พอรู้สถานการณ์คร่าวๆ พลันนึกสงสัยว่าเทย์เลอร์กับเคจทำข้อตกลงแบบไหนเพื่อให้ได้พลังโบราณอย่างดวงดาวแห่งการรักษามาจากองค์รัชทายาท ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้มองไปที่อีกฝ่ายตรงๆ

นีโอ โทลส์ ยังคงนั่งสั่นขาโดยไม่แม้แต่จะเหลียวมองเทย์เลอร์เลยด้วยซ้ำ และในตอนนั้นเองอาเมริก็เอ๋ยปากขึ้นมา

“ลอร์ดเทย์เลอร์ ขาหายดีแล้วเหอะคะ”

คำถามที่กล่าวขึ้นอย่างระมัดระวังนั้นเต็มไปด้วยความสุภาพ

เทย์เลอร์ตอบกลับด้วยรอยยิ้ม

“โชคเข้าข้างก็เลยอาการดีขึ้นนะครับ ตอนนี้นับว่าหายสนิทแล้วละครับ”

“ยินดีด้วยนะค่ะ”

“ขอบคุณครับ”

“อะแฮ่ม”

นีโอ โทลส์ ส่งเสียงกระแอมในลำคอพลางเหลือบมองเทย์เลอร์และขาของเขา ก่อนจะเอ่ยอย่างระมัดระวัง

“ลอร์ดเทย์เลอร์ ในเมื่อตอนนี้ขาหายดีแล้ว จะกลับไปที่คฤหาสน์ของตระกูลหรือเปล่าครับ”

ร่างกายส่วนล่างที่พิการซึ่งเป็นเหตุผลหลักให้เทย์เลอร์ต้องกลายเป็นบุตรชายคนโตที่ถูกทอดทิ้งได้รับการแก้ไขแล้ว ในมุมมองของนีโอและบรรดาทายาทขุนนางคนอื่น ๆ จึงอดสงสัยไม่ได้ว่าเขาจะกลับไปคฤหาสน์ตระกูลมาร์ควิสและเข้าร่วมการแข่งขันชิงตำแหน่งผู้สืบทอดหรือไม่ โดยเฉพาะนีโอที่เป็นลูกน้องของเวเนียนนั้นยิ่งอยากรู้อยากมากกว่าใคร

เทย์เลอร์มองนีโอแล้วเอ่ยขึ้นว่า

“กลับไปงั้นหรือครับ”

น้ำเสียงของเขานุ่มนวล ทว่ากลับเต็มไปด้วยความเด็ดขาดดุจคมมีดเย็นเฉียบที่เล็งไปยังนีโอ

“เดิมทีนั่นก็เป็นบ้านของผมอยู่แล้ว ผมสมควรจะอยู่ที่นั่นไม่ใช่หรือครับ”

ความเย็นชานั้นทำเอานีโอผงกศีรษะปลกๆ และทำตัวหดหู่ยิ่งกว่าเดิม อย่างไรก็ตาม เคลไม่ได้บรรยายตามองภาพเหล่านั้นเลยสักครั้ง

เขาเห็นแววตาของเทย์เลอร์ที่ลอบมองตนเป็นครั้งคราวผ่านหน้าต่างรถม้า แน่ใจว่าการกระทำนั้นไม่ได้โจ่งแจ้งจนคนอื่นสังเกตเห็น อีกฝ่ายทำเพียงทอดมองไปเรื่อย ๆ ราวกับมองตามสายตาของเคลออกไปนอกหน้าต่างรถม้า

เมื่อสบเข้ากับดวงตาคู่นั้น เคลก็พออ่านสัญญาณที่เทย์เลอร์ส่งมาได้

“ลอร์ดเคล! ผมอยากจะเล่าให้ฟังทุกเรื่องเลยครับ! เป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นมากเลยละครับ”

ดวงตาเป็นประกายของอีกฝ่ายที่บ่งบอกเช่นนั้นทำให้เคลอิดอัดเอามากๆ ในใจเขาตอนนี้หวังเพียงให้เทย์เลอร์ได้สืบทอดตำแหน่งมาร์ควิสและดำเนินนโยบายปกครองอาณาเขตอย่างค่อยเป็นค่อยไปตามนิสัยของเจ้าตัวโดยไม่ก่อเรื่องขึ้นมาเท่านั้น

เคลไม่อยากจะคุยกับอีกฝ่ายแม้แต่นิด ถึงอย่างนั้นช่วงเวลาที่พวกเขาต้องสนทนากันก็มาถึงในที่สุด

“อะแฮ่ม ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวลงก่อนนะคะครับ”

เมื่อรถม้าจอดตรงลานโล่งถัดจากสถานที่จัดงานในจัตุรัสแห่งเกียรตินิโอบี โทลส์ ก็รับลงจากรถม้าและแผ่นหนีไปทันที เนื่องจากเจ้าตัวทำงานรับใช้เวเนียบอย่างเปิดเผยจึงค่อนข้างอึดอัดใจ และคงจะรีบไปรายงานอาการของเทย์เลอร์ให้เวเนียบรู้ด้วย

“ลอร์ดเคล เดียวฉันจะกลับมาพร้อมกับลอร์ดเอริคนะคะ”

อามีร์เกรงว่าหากเธอกับเคลไปพบเอริคและกิลเบิร์ตที่เดินทางมาพร้อมเหล่าชนชั้นสูงจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือคนอื่นๆ พวกเขาเหล่านั้นอาจหาเรื่องทะเลาะกับเคลได้ เธอจึงลงจากรถม้าไปก่อนเพียงลำพังด้วยความปรารถนาดี

ลอร์ดเทย์เลอร์กับลอร์ดเคลไม่มีเรื่องบาดหมางกัน คงไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอก และด้วยนิสัยของลอร์ดเคลแล้ว เธอไม่เริ่มบทสนทนากับใครก่อนแน่นอน

เมื่อคิดได้แบบนี้ อามีร์จึงรีบไปพบเอริคก่อนถึงเวลาต้องเข้าไปในงาน และนั่นทำให้เคลต้องนั่งเผชิญหน้ากับรอยยิ้มสดใสของเทย์เลอร์

“ในที่สุดก็เหลือแค่เราสองคนนะคะ”

นี่เป็นคำพูดที่เคลไม่ชอบใจเท่าไรนัก เขาเผยความรู้สึกผ่านทางสีหน้าอย่างไม่ปิดบัง แต่ไม่รู้ว่ามีมันน่าขำหรืออย่างไร เทย์เลอร์ถึงได้หัวเราะเบาๆ และเอ่ยขึ้นอย่างตรงไปตรงมา

“ผมรักษาตัวตนเองเพื่อจะขึ้นเป็นผู้นำตระกูลมาร์ควิสครับ”

“ไปแสดงความจงรักภักดีมาเหวอครับ”

“เปล่าครับ นี่เป็นการทำข้อตกลง”

เคลพยักหน้า

“ดีแล้วละครับ ยินดีด้วยนะครับที่ขาหายดีแล้ว”

จากนั้นเขาก็เป็นอนหน้าหน้ากับไม่มีอะไรจะพูดอีก เทย์เลอร์คิดว่า พฤติกรรมนั้นช่างสมกับเป็นเคลดี ก่อนจะหยิบจดหมายเล็ก ๆ ออกมาจากอกเสื้อแล้วยื่นให้อีกฝ่าย

“นี่เป็นเนื้อหาของข้อตกลงครับ”

“...เอามาให้ผมดูทำไมกันล่ะครับ”

เมื่อเคลทำหน้านิ่งตัวขมวด เทย์เลอร์จึงตอบกลับไป

“รู้ไว้ก็น่าจะดีนะครับ ท่านลอร์ด”

เขายังเอ่ยต่ออีกว่า

“เคยถูกขับออกจากวิหารแล้วครับ”

“เพราะทำอะไรโดยพลการหรือครับ”

“ใช่ครับ เธอดีใจมากเลยละครับ”

ในที่สุดเคลก็ก้าวเข้าสู่เส้นทางของการเป็นนักบวชผู้บ้าคลั่ง เธอจะเดินหน้าใช้ชีวิตอย่างปฏิเสธในฐานะนักบวชที่ถูกขับออกจากลัทธิ และทำตามวิธีของตนเองดังที่ถูกขนานนามว่านักบวชผู้กล้าหาญ

“ก็ดีแล้วละครับ”

เคลเห็นเทย์เลอร์พยักหน้าด้วยสีหน้าเปี่ยมด้วยความประทับใจในคำพูดของเขา ก่อนจะเอ่ยขึ้นพลางขมวดคิ้วราวกับมีคลื่นอารมณ์มากมายพัดโหมอยู่ภายในใจ

“ถึงตอนนี้เพิ่งเริ่มต้น แต่ชัยชนะจะต้องเป็นของเรา จริงไหมครับ ลอร์ดเคล”

ทำไมถึงรวมเขาเข้าไปในคำว่าชัยชนะของพวกเขาด้วยนะ แม้เคลจะสงสัยเรื่องนั้น แต่ก็เอออตอบรับไปก่อน

“เราจะชนะครับ”

“ขอบคุณครับ ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวลงก่อนนะครับ”

เทย์เลอร์ลุกขึ้นจากที่นั่งแล้วมองเท้าทั้งสองข้างของตน จากนั้นจึงกล่าวอำลาเคลเป็นครั้งสุดท้ายก่อนลงจากรถม้า

“หลังจากได้รับชัยชนะมาแล้ว ไว้เราสามคนไปดื่มด้วยกันนะครับ”

“ไวน์ของเฮนริทุสรสชาติดีเลยนะครับ”

เทย์เลอร์ตอบรับคำพูดนั้นด้วยการเปิดประตูและลงจากรถม้า ส่วนเคลที่ถูกรั้งให้อยู่ตามลำพังก็รีบเปิดจดหมายอ่านทันที

“องค์รัชทายาทต้องการหลีกเลี่ยงสงครามกลางเมือง”

จากนั้นก็ขำมัน

“จี้”

เขาเดาะปากเบาๆ และยัดจดหมายใส่กระเป๋าด้านในเสื้อสูทให้ลึกที่สุด องค์รัชทายาทมีความลับเกี่ยวกับชาติกำเนิดอย่างที่คิดไว้จริงๆ

เคลสายศิระชะพลางลงจากรถม้า

“เคล”

เขาหันหน้าไปตามเสียงเรียกของกลุ่มเริค เมื่อมองข้ามไหล่อีกฝ่ายไป ก็สามารถเห็นจัตุรัสแห่งเกียรติยศที่คลาล่าไปด้วยฝูงชนมากมาย

“ลอร์ดเคล ไปกันเถอะครับ ต่อจากนี้ก็ถึงลำดับที่เราต้องเข้าไปแล้วครับ”

ในกำแพงวีรชน ชเวอันสงสัยเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่มีตำแหน่งที่นั้สูงกว่าประชาชนทั่วไปในอาณาจักรเล็กน้อย วันนี้เคลก็จะได้อยู่ในตำแหน่งนั้นเช่นกัน แต่เมื่อเทียบกับบรรดาเชื้อพระวงศ์หรือเหล่าขุนนางข้าราชการทั้งหลายแล้ว ก็ยังถือว่าต่ำเตี้ยเรี่ยดินอยู่ดี

เคลมองไปยังหอรบซังที่สร้างขึ้นตรงทางเข้าของจัตุรัส ที่ด้านบนของหอรบซังมีนาฬิกาติดเอาไว้อยู่

ขณะนี้เป็นเวลาแปดโมงยี่สิบห้านาที เป็นช่วงที่เหล่าขุนนางกับบรรดาข้าราชการบริหารมาถึงงาน และเป็นเวลาที่ทหารจะค่อยๆ ควบคุมการเข้าออกของประชาชน

“ไปกันเถอะครับ”

เคลเดินไปข้างหน้าโดยมีเริคและคนอื่นๆ นำทาง ยิ่งเข้าใกล้จัตุรัส

มากเท่าไรก็ยังเห็นฝูงชนที่มารวมตัวกันมากขึ้นเท่านั้น ผู้คนที่นี้มีจำนวนมากจนเขาไม่อาจแยกแยะใบหน้าได้

ทว่าคนเหล่านั้นไม่ได้ยืนเบียดเสียดกันแต่อย่างใดเพราะจัตุรัสแห่งเกียรติยศนั้นกว้างขวางพอ และทางราชวงศ์ก็ควบคุมจำนวนคนได้เป็นอย่างดี พวกเขาไปที่นี้เพื่อให้ได้ลโคมพระราชาและชมพิธีเปิดงานเฉลิมฉลอง ส่วนคนที่เข้าด้านในจัตุรัสไม่ได้ก็จะไปรวมตัวกันที่ร้านค้าหรือบนอาคารใกล้เคียงๆ แทน

“ลอร์ดเคล เพิ่งเคยเห็นจัตุรัสนี้เป็นครั้งแรกหรือครับ”

เคลพยักหน้าตอบรับคำถามของกิลเบิร์ตอย่างสบายๆ

“ครับ ผมเคยนั่งรถม้าผ่านเพียงครู่เดียว แต่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นสถานที่จริงด้วยตาตนเองครับ”

เขาพูดเช่นนั้นพลางมองไปรอบจัตุรัส

ร้านน้ำชาตั้งอยู่ทางทิศใต้ มีโรงแรมทางทิศตะวันตก ทิศตะวันออก มีร้านขายดอกไม้ตั้งอยู่หนึ่งร้าน ส่วนทางทิศเหนือคือยอดของอาคารสมาคมช่างปั้นเครื่องดินเผา

มีทั้งหมดสี่จุดที่อยู่ในขอบเขตสายตาของเคล

“จัตุรัสนี้กว้างมากทีเดียวนะครับ”

เคลตรวจสอบสถานที่ติดตั้งระเบิดเวทมนตร์ ในขณะที่เดียวกันก็มองไปยังน้ำพุซึ่งอยู่ทางทิศใต้ มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งโบกรถไปมาราวกับจะต้อนรับการมาถึงของพระราชินี ซึ่งเด็กหนุ่มคนนั้นก็คือลอร์ดนั่นเอง

แผนการราบรื่นดีสินะ

เคลมองไปที่หอรบด้วยความมั่นใจว่าเจ้ามังกรดำและชเวฮันกำลังเฝ้าดูอยู่อย่างแน่นนอน ขณะนี้เป็นเวลาแปดโมงสามสิบนาที

“ทางเข้าปิดแล้วครับ”

ทหารเริ่มปิดกั้นทางเข้าจัตุรัสแต่ละทิศ จังหวะนั้นเคลก็ติดนิ้วตั้งเป่าะเบาๆ เป็นท่าทางง่ายๆ ที่ไม่มีใครทันสังเกตเห็น

ลือหายไปแล้ว นับจากนี้ไปการตามหาวัตถุที่ซ่อนอยู่จะเริ่มตื้นขึ้น แม้ว่าที่จริงพวกเขาไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นก็ได้

เพราะคำตอบจะถูกเฉลยตอนเก้าโมงหนึ่งนาที่ยังไม่ว่าง

ถึงอย่างไรการรู้คำตอบล่วงหน้าย่อมสะดวกกว่า และเนื่องจากเคลไม่ใช่ว่าคนที่ต้องเคลื่อนไหว ดังนั้นการค้นหาวัตถุที่ซ่อนอยู่จึงเป็นเรื่องที่น่าลองทำดู

“เชิญทุกท่านนั่งตรงนี้ได้เลยครับ”

ที่นั่งถูกเตรียมไว้โดยมีป้ายชื่อของแต่ละคนกำกับอยู่ ส่วนพระราชและเหล่าเชื้อพระวงศ์ยังไม่ปรากฏตัว เช่นเดียวกับองค์รัชทายาทที่เดินทางมาพร้อมพวกเขา

เคลนั่งลงที่ตำแหน่งของตนก่อนจะขมวดคิ้ว

“พวกเราเจอกันบ่อยจริง ๆ นะครับ ลอร์ดเคล”

“นั่นสิครับ ลอร์ดเทย์เลอร์”

ตำแหน่งที่นั่งของพวกเขาเหมือนกับในงานเลี้ยง เคลนั่งข้างเทย์เลอร์ พลางหลุมมองผู้คนที่อยู่ด้านล่างแทนปะรำพิธี ก่อนจะเบนสายตาไปที่หอรบวัง จากนั้นเนื้อเรื่องในกำเนิดวีรชนก็ผุดขึ้นในหัว

‘กลุ่มคนที่ปักลายดาวสีแดงทำดวงล้อมรอบดาวสีขาวไว้บนอกเสื้อปรากฏตัวขึ้นในจัตุรัส นี่เป็นครั้งแรกที่ชเวอันได้เห็นพวกเขาเหล่านั้น

คนที่ดูเหมือนเป็นหัวหน้าทอดมองลงมาจากบนหลังคาหอรบวัง สายตาของอีกฝ่ายไม่ได้จับจ้องเพียงพระราช แต่ยังรวมถึงทุกคนที่นั่น ทันทีที่คนผู้นั้นโบกมือที่อัดแน่นด้วยมานา ผู้คนทั้งจัตุรัสก็ต้องเผชิญกับช่วงเวลาอันโหดร้าย’

เคลมองขึ้นไปบนยอดหอรบวังอย่างไร้อารมณ์ นั่นคือจุดสูงที่สุดของจัตุรัสตามเนื้อเรื่อง

ทว่าครั้งนี้ระเบิดเวทมนตร์ในกำเนิดวีรชนซึ่งมีเพียงชเวอันที่หาเจอกลับไม่ได้ปรากฏขึ้นที่เดิม แผนการนี้จึงมีตัวแปรเพิ่มขึ้น

อย่างน้อยสิ่งที่ต่างจากในหนังสือก็คือจะไม่มีใครเสียชีวิตจากอาคารถล่มอีกต่อไป เนื่องจากอุปกรณ์รบกวนวงโคจรมานาถูกฝังเอาไว้ใต้หอรบวัง

เวลาปัจจุบันคือแปดโมงสี่สิบนาที เคลหันมองตามเสียงของเอริค ที่นั่งอยู่ทางซ้ายมือ

“เคล อยู่เฉยๆไว้ เข้าใจใช่ไหม”

“พี่ครับ”

เอริครู้สึกกังวลขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผลเพราะน้ำเสียงที่เคลเอ่ยเรียก เมื่อสองปีก่อนเจ้าหมอนี่ยังชอบแต่งตัวหรูหราและมักทำตัวหยิ่งยโสอยู่เสมอ ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรที่เขาเริ่มสวมแต่ชุดสูทสีเข้มและมีบรรยากาศรอบตัว ที่เปลี่ยนไป

“วันนี้ผมจะอยู่เฉยๆ และไม่ทำอะไรทั้งนั้นครับ”

เอริคพยักหน้าโดยไม่รู้ตัวราวกับคล้อยตามคำพูดเหล่านั้น เคลคลี้อยมด้วยความพอใจในท่าทางของอีกฝ่าย ก่อนจะดูนาฬิกาพกของตน

ตอนนี้แปดโมงสี่สิบนาที เคลพลันได้ยินเสียงของเจ้ามังกรดำ มันกำลังจับตามองเขาอยู่จริงดังคาด

‘เหลือเวลาอีกสิบห้านาที’

สมกับเป็นมังกรสารพัดประโยชน์จริงๆ ไม่มีอะไรที่มันใช้เวทมนตร์จัดการไม่ได้ เคลลุกขึ้นยืนพลางนึกขึ้นชมเจ้ามังกรดำอยู่ในใจ

“เหล่าดวงดาราแห่งราชวงศ์ครอสแมนเสด็จแล้ว”

องค์ชายรัชทายาท องค์ชายลำดับที่สองและสาม รวมถึงเหล่าเชื้อพระวงศ์องค์อื่นๆ เคลื่อนขบวนเข้ามาทางประตูฝั่งทิศเหนือซึ่งเป็นแห่งเดียวที่เปิดอยู่ พวกเขาทุกคนล้วนมีเรือนผมสีทองสุกสว่างดงาม

ราชวงศ์ที่ได้รับการคุ้มครองจากสุริยเทพ เหล่าผู้เป็นดังความภาคภูมิใจของอาณาจักรโรน

เฮ!

เสียงตะโกนของประชาชนในอาณาจักรก้องกังวานไปทั่วจัตุรัส จนพื้นดินแทบสั่นสะเทือนเพราะเสียงโห่ร้องอันดังสนั่น เคลพลันนึกถึงสิ่งที่เจ้ามังกรดำเคยบอกไว้

‘สี่ผมและดวงตาขององค์รัชทายาทเป็นสีน้ำตาล’

นั่นคือสิ่งที่พบเห็นได้ทั่วไปมากที่สุด เคลปรบมืออย่างขอไปทีขณะมอง

เหล่าสมาชิกในราชวงศ์ และในที่สุดก็ถึงเวลาแปดโมงห้าสิบนาที

“สุริยเทพแห่งอาณาจักรโรน องค์กรราชาเซต ครอสแมน เสด็จแล้ว”

เฮฮฮฮ

พระราชอาคันตุกะตัวขึ้น กษัตริย์วัยห้าสิบปีที่มีร่างกายแข็งแรงเสด็จมา
โดยขบวนรถม้า เคลื่อนสายตาไปทางอื่นอย่างเฉยชา ก่อนจะสังเกตเห็น
กระถางดอกไม้ที่วางอยู่บนหลังคาอาคารสมาคมช่างทำเครื่องปั้นดินเผา

ขณะนี้เป็นเวลาแปดโมงห้าสิบห้านาที

กุ๊วะเปิดแล้วสินะ

มุมปากของเคลยกขึ้น

ตอนนี้โรซาลิน เจ้ามั่งกรดำ อนกับฮงจะซ่อนตัวและแทรกซึมเข้ามา
ในจัตุรัส

พระราชอาคันตุกะเสด็จจากพระราชวังซึ่งมีระยะทางไกลพอสมควร
มายังจัตุรัสอย่างช้าๆ เซต ครอสแมน ขึ้นครองบัลลังก์ตั้งแต่อายุยังน้อย
ด้วยวัยเพียงยี่สิบปีหลังการสวรรคตอย่างกะทันหันของกษัตริย์องค์ก่อน
และปกครองรัชสมัยอันสงบสุขของตนพลางสังหารบรรดาพี่น้องที่ละคน

เฮฮฮฮ!

เสียงโห่ร้องต้อนรับยังคงดังแข็งแะ รถม้าของพระราชอาคันตุกะเคลื่อนผ่าน
ประตูทางเข้าและมุ่งหน้าไปยังแท่นปะรำพิธีที่สูงที่สุดด้านหน้าหอรบซึ่ง
สร้างขึ้นเพื่อพระองค์โดยเฉพาะ

พระราชอาและพระราชินีโบกมือเคียงข้างกัน ก่อนจะเสด็จขึ้นไปยัง
ด้านบนสุดของแท่นปะรำพิธี พระราชินีหยุดยืนด้านหน้าที่นั่งของตน ขณะที่
พระราชอาขึ้นไปยืนอยู่หน้าเครื่องขยายเสียงเวทมนตร์

เคลตรวจดูนาฬิกา ขณะนี้เป็นเวลาแปดโมงห้าสิบแปดนาที

เมื่อพระราชอายกมือขึ้น เสียงโห่ร้องที่ดังก้องไปทั่วจัตุรัสก็ค่อยๆ เบาลง
จนเงียบสนิทในที่สุด จากนั้นพระองค์จึงเอ่ยขึ้นว่า

“เป็นเวลากว่าสามสิบปีแล้วนับตั้งแต่ที่เราเริ่มปกครองอาณาจักรนี้
ภายใต้การคุ้มครองของสุริยเทพ”

พระราชอาปลื้มปีติมากที่สุด แต่มันเสียต้ายที่ตอนนี้เป็นเวลาเก้าโมงแล้ว

“เอ๊ะ?”

เอริคส่งเสียงออกมาอย่างงงงวยและมองไปที่ไหนสักแห่ง

“นั่นอะไร-”

เทย์เลอร์ไม่อาจซ่อนความสับสนเอาไว้ได้ ขณะที่เคลเงยหน้าขึ้นมอง
บนยอดหอคอยอย่างไม่ทุกข์ร้อน

“อะไรนะ!”

“คนพวกนั้นเป็นใครกัน”

“เกิดอะไรขึ้น”

เสียงเอะอะโวยวายดังขึ้นทุกแห่งหน พระราชาหันมองด้านหลังแล้ว
ค่อยๆ ไล่สายตาขึ้นไปที่ยอดหอคอย ซึ่งก็เป็นตำแหน่งเดียวกับที่เคล
กำลังจับจ้องพลางยกยืม

พระองค์ตะโกนถาม

“พวกแกเป็นใคร”

อัศวินและนักเวทรีบมุ่งหน้าไปที่หอคอยอย่างรวดเร็ว ประชาชน
ต่างวิตกกังวลอย่างเลื่องไม่ได้เมื่อเห็นภาพนั้น ชายคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้น
บนหอคอย ตามด้วยกลุ่มคนในชุดสีดำที่ปรากฏตัวออกมาตามอาคารต่างๆ
ในละแวกใกล้เคียง

“ลงมาเดี๋ยวนี้!”

“ทุกคนรีบขึ้นไปบนอาคารเดี๋ยวนี้!”

เคลได้ยืนอัศวินที่อยู่บริเวณใกล้เคียงออกคำสั่งแก่บรรดาคนที่อยู่
รอบๆ พลางมองไปยังชายสวมชุดสีดำและหน้ากากที่ยืนอยู่บนยอดหอคอย
อีกฝ่ายคือนักเวทจอมกระหายเลือด ‘เรดิก้า’ นั่นเอง

ก็คิดอยู่ว่าจะทำยังไงดีนะถ้าเหตุการณ์นี้ไม่ตรงกับในหนังสือและ
เรดิก้าไม่ยอมปรากฏตัวออกมา

หากเรดิก้าไม่ปรากฏตัวขึ้นตามในหนังสือ โรซาลินหรือเจ้ามังกรดำ
ก็จำเป็นต้องส่งมานาเข้าไปยังตัวกลางที่ควบคุมระเบิดเวทมนตร์ที่ละลูก
ตามลำดับย้อนกลับเพื่อตามหาตำแหน่งที่เรดิก้าซ่อนอยู่ ชเวฮันจึงจะสามารถ
สังหารอีกฝ่ายได้

เคลซึ่งกำลังโล่งอกที่เหตุการณ์ไม่เป็นเช่นนั้นพลันนึกถึงประโยคหนึ่ง
จากก้านิเวศน์ขึ้นมา

“ชเวฮันได้ยินเสียงของนักเวทผู้บัคล้างเอ่ยบอกเวลาอันน่าสยดสยอง”

ทันใดนั้นมานาสีแดงพลันโอบล้อมมือของเรติกา เขาซัดพลังมานา
ของตนออกไปอย่างไม่ลังเล จากนั้นก็พูดคำเดียวกับในก้านิเวศน์

“น่าสยดจริง ๆ”

“น่าสยดจริง ๆ”

เสียงอันน่าขนลุกравกับเสียงเหล็กเสียดสีกันดังออกมาจากหน้าาก
จากนั้นมานาสีแดงก็กระจายไปทั่วจัตุรัส

ในตอนนั้นเอง

เก้าโมงหนึ่งนาที

ครีนนน

การสั่นสะเทือนก็เริ่มขึ้นจากด้านใต้หอรบั้ง

ปีบบบ

วัดดดด

อุปกรณ์เวทมนตร์เริ่มส่งเสียงดังมาจากจุดต่าง ๆ มานาสีแดงแตกออก
เป็นหลายสายและแล่นตรงไปยังตัวกลางสำหรับควบคุมระเบิดเวทมนตร์
แต่ทันใดนั้นมันกลับสูญเสียพลังไปและเริ่มหมุนอยู่กับที่

นั่นก็คือการก่อกวนพลังมานา

วัดดดด

มีตำแหน่งภายในจัตุรัสที่เสียงดังมากเป็นพิเศษ

“เจอแล้ว”

เสียงร้องเตือนจากอุปกรณ์เวทมนตร์และระเบิดเวทมนตร์ดังกลบ
เสียงพูดอันแผ่วเบาของเคล

ทั้งสี่จุดที่เสี่ยงสัญญาณดังที่สุด คือตำแหน่งของผู้ที่ครอบครองระเบิด
เวทมนตร์

ระเบิดเวทมนตร์ส่งสัญญาณเตือนความผิดปกติอย่างที่ดี

เคลมองเห็นชเวฮัน โรซาลิน และลือกัวงไปยังสี่จุดนั้น

ถึงแม้เวลาสิบนาทีก่อนจะไม่พอให้ทุกระเบิดที่ติดอยู่กับตัวคน แต่เนื่องจาก
พวกเขามีโรซาลินและเจ้ามังกรดำอยู่ จึงมีเวลามากพอให้เคลื่อนย้ายพวกมัน
ไปยังท้องฟ้าเหนือหุบเขาซึ่งเป็นเขตหวงห้ามด้านหลังเมืองหลวงที่ไกลลับตา

‘เจอมนุษย์แล้วหนึ่งคน’

เคลยิ้มขณะฟังรายงานของเจ้ามังกรดำที่ล่องหนอยู่

เวลาสิบนาทีก่อนได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

นอกจากรายงานของเจ้ามังกรดำแล้ว เคลยังเห็นชายคนหนึ่งถูกชเวฮัน
จับไว้ โดยมีเจ้ามังกรดำคอยชี้ตัวว่าเขามีระเบิดเวทมนตร์ไว้ในครอบครอง

เคลมองสรว้อยคอกที่คนคนนั้นสวมอยู่

อยู่นั่นเอง

เคลเห็นชเวฮันหยิบสรว้อยคอของชายคนนั้นขึ้นและกระซอกมันออก
แต่ในจังหวะนั้นตัวเขาก็หมุนไปอีกทางเพราะถูกคนคว้าแขนเอาไว้

“เคล!”

เอริก วิลส์มานส์ นั่นเอง เคลค่อยๆ กวาดตาสำรวจสถานการณ์
โดยรอบ อันดับแรกคือบนยอดหอคอย

“ฮ่าๆๆๆ”

เรดิก้านักเวทจอมกระหายเลือดกำลังหัวเราะ ทันใดนั้นเสียงดัง
วี๊ดดดด พลันสะท้อนก้องพร้อมทั้งเสียงโลหะเสียดสีกันอันน่าขนลุก

“ฝ่าบาท! หลบไปจากที่นี่ก่อนเถอะพะย่ะค่ะ!”

ที่ได้หอคอย กองอัศวินหลวงกับนักเวทหลายคนยื่นเคียวข้างกษัตริย์
และเหล่าเชื้อพระวงศ์แล้วพยายามอพยพพวกเขาออกไป เคลตรวจสอบ
องค์รัชทายาทเป็นอันดับแรก ทว่าผมของอีกฝ่ายก็ยังคงเป็นสีทอง

ไม่ใช่เวทมนตร์ที่อาศัยการไหลเวียนมานั่นหรอก

เขาจำสิ่งหนึ่งที่เจ้ามังกรดำเคยพูดเกี่ยวกับองค์รัชทายาทก่อนหน้านี้ได้

‘เขาให้มังกรตัวอื่นย้อมสีผมให้สั้นหรือ หรือว่าเป็นพลังแบบอื่นกันนะ’
เคลเกิดคำถามขึ้นในใจ แต่ก็รีบปิดความสงสัยทิ้งไปและมองไปทางอื่น
ทันที

ครึ่งหนึ่งของกองอัศวินหลวงและนักเวทที่ไม่ได้คอยคุ้มกันเหล่า
เชื้อพระวงศ์กำลังวิ่งไปรอบๆ เพื่อควบคุมสถานการณ์ในจัตุรัสและตามหา
อุปกรณ์รบกวนวงโคจรมานา ส่วนอีกครึ่งหนึ่งรีบวิ่งเข้าไปหาองค์กรลับ
เรติกาซึ่งเอาแต่หัวเราะมาพักใหญ่จึงกล่าวขึ้นว่า

“น่ารำคาญจริงๆ”

สิ้นคำพูดนั้น สมาชิกองค์กรลับคนอื่นนอกเหนือจากเรติกาต่างเริ่ม
โจมตีระยะไกล ทั้งหอก มีดสั้น ด้ายเงินเส้นบางๆ เวทมนตร์ และการโจมตี
มากมายเริ่มประดังเข้ามา

ตูม! วิวัดดดด บึบบบบ

เคลรู้สึกหนาวหัวไปหมด ส่วนเจ้ามังกรดำยังคงรายงานต่อไป

‘มนุษย์อีกหนึ่งคน

‘มีเพิ่มอีกหนึ่งคน’

เก้าโมงสี่นาที หาเจอแล้วสามคน

“เคล! พวกเราก็รีบออกไปกันเถอะ!”

“ลอร์ดเคล รีบออกไปกันเถอะครับ!”

เคลมองเริค อามิรี กิลเบิร์ต และเทย์เลอร์ เขาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่า
คนเหล่านี้วิ่งเข้ามาอยู่ข้างกันตั้งแต่เมื่อไร เริคมองไปรอบๆ ทั้งสี่หน้าสับสน
ส่วนเคลก็เดินตามพวกเขาไปพลางกวาดตามองรอบด้าน

“นั่นมันเรื่องอะไรกัน รีบเปิดทางสิ!”

“พาพวกเราออกไปข้างนอกเดี๋ยวนี้แหละ!”

เหล่าทนายทพุนนางต่างเบียดเสียดกันเพื่อออกไปจากจัตุรัส แน่نون
ว่ายังมีคนที่สงบสติได้อยู่บ้าง ทว่าบริเวณใต้แท่นประราชพิธีนั้นกลับต่างออกไป

“เปิดทางเข้าทำไม!”

“เปิดทางซะ!”

ประชาชนต่างร้องตะโกนให้เปิดประตูทางเข้าและพากันดันมาจาก

ด้านหลัง อัศวินกับบรรดาทหารจึงต้องตะโกนใส่พวกเขา

“ทุกท่านกรุณาสงบสติอารมณ์สักครู่นะคะครับ!”

“กรุณารอสักครู่นะคะครับ!”

“สถานการณ์แบบนี้ยังจะให้รออีกเหรอ! เปิดทางสิ!”

“จะบ้าหรือไง ตอนนี้อยู่คนชั้นสูงก็กำลังจะหนีออกไปเหมือนกันนี่!

บอกให้เปิดประตูให้พวกเราไป!”

ท่ามกลางความโกลาหลวุ่นวาย เคลพลันสังเกตเห็นมือที่ยกพริบขึ้นมา

“หะ...ทำอะไรนะ!”

ชเวฮันกระซกกระเปาะคล้องไหล่ของชายชราที่วิ่งไปทางประตูแล้วยกขึ้นสูง เขาเจอคนที่สามแล้ว

เคลหันมองฝูงชนที่อยู่รอบตัว

ประตูที่เหล่าข้าราชการและทนายทขุนนางเข้ามานั้นเปิดออกแล้ว ผู้คนต่างกำลังหนีออกไปทางนั้น แม้อันธพาลจะออกไปได้ไม่ยากเพราะจุดนั้นต่างจากทางเข้าจัตุรัสที่ประชาชนจำนวนมากแห่แหนเข้ามา ทว่าต่างคนต่างก็ส่งเสียงโวยวายเพื่อให้ตนได้ออกไป

ดังนั้น...

“วุ่นวายสุดๆ ไปเลยแฮะ”

นี่มันโกลาหลไปหมด เคลจับไหล่ของเริคที่ดูวิตกเสียจนทำอะไรไม่ถูกเอาไว้แน่น

“พี่ครับ”

“อา”

เมื่อเริครู้สึกถึงความเจ็บและตึงต๊ตได้ เคลก็พูดขึ้นว่า

“ใจเย็นๆ ครับ”

หลังจากตึงต๊ตได้เพราะสายตาอันสงบนิ่งของเคล เริคจึงมองไปรอบๆ เหล่าอัศวินกำลังต่อสู้กับกลุ่มคนปริศนา ส่วนบรรดาสมาชิกในราชวงศ์ต่างกำลังลี้ภัยออกไป ประชาชนล้วนสับสนวุ่นวาย เขาเห็นภาพเหล่านั้นชัดเจนสองตาก่อนจะหันกลับมาที่เดิมอีกครั้ง

เคลเอ่ยขึ้นว่า

“แบบนี้ค่อยสมกับเป็นที่หน่อย”

“...ขอบใจนะ ฉันได้สติแล้วละ”

เคลไหวไหวแล้วหันหน้ากลับไป

ทั้งกิลเบิร์ตและอามีร์ต่างกำลังมองไปที่เคล ต้องขอบคุณสิ่งที่อีกฝ่ายพูดกับเอริคจึงทำให้พวกเขาตั้งสติขึ้นมาได้เช่นกัน ตอนนี้อยากเกินกว่าจะมุ่งหน้าไปที่ทางเข้าออกของชั้นสูงแล้วอาศัยความซุ่มซ่อนแทรกตัวออกไป เหล่าทายาทขุนนางตระกูลหลักในภูมิภาคอื่นต่างรวบรวมคนจากอาณาเขตของตนแล้วทำให้พวกเขาสงบลงและพยายามหนีออกไป โดยปล่อยพวกที่ตื่นตระหนกและตึงตันจะหนีออกทางประตูไปตามยถากรรม

กิลเบิร์ตมองภาพนั้นแล้วกวาดตามองรอบด้าน ทายาทขุนนางในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือคนอื่นๆ ต่างพากันมาทางนี้ซึ่งเป็นจุดรวมตัวของชั้นสูงจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พวกเขากำลังจ้องมองเอริค ทว่าเอริคและกิลเบิร์ตกลับมองไปที่เคล

“...นี่มันอะไรกัน”

เคลมองไปที่เทย์เลอร์ อีกฝ่ายนั้นปฏิบัติต่างจากคนอื่นๆ เขากำลังกังวลเมื่อเห็นว่าทางเข้าออกสำหรับประชาชนยังคงปิดอยู่ และสาเหตุที่ประตูเปิดเข้าเกินไปก็คงเป็นเพราะต้องการควบคุมฝูงชน

เทย์เลอร์เป็นคนจิตใจดีและคำนึงถึงผู้อื่นมากที่สุด ดังนั้นอีกฝ่ายคงจะเป็นห่วงประชาชนในอาณาจักรก่อนตนเอง เคลเบนสายตาไปทางเอริค เพราะในที่แห่งนี้ก็ฝ่ายมีความเป็นผู้นำมากที่สุด

“ไปกันเถอะครับ”

เอริคพยักหน้ารับคำพูดของเคลและมุ่งหน้าไปยังประตูพร้อมเหล่าทายาทขุนนางจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

เคลหยิบนาฬิกาพกขึ้นมาดู

เก้าโมงแปดนาทีก่อนเที่ยง เหล่านักเวทคงเสถียรดีแล้ว และอีกไม่นานอุปกรณ์รบบวงโคจรมาหาก็จะเสื่อมพลังลง ที่ถ่วงเวลาได้นานขนาดนี้เป็นเพราะที่จัตุรัสมีผู้คนมากมายและกำลังตกอยู่ในความโกลาหล หากอุปกรณ์รบบวงโคจรมาหาสามารถทำงานได้นานขนาดนี้เมื่ออยู่ต่อหน้านักเวทหลวง

ก็ถือว่ามันทำหน้าที่ของตนได้ดีพอแล้ว

‘กำจัดไปได้อีกหนึ่งคน’

ตอนนี้เจอแล้วสี่คน เหลืออีกแค่สองคนก็คงจะเรียบร้อย เวลา
สองนาทีก็น่าจะพอให้หาเจอ

มวลพลลังมานาสีแดงของเรดิก้ายังคงหมุนวนอยู่ในอากาศ เมื่อไร
ที่มานาสีเขียว มันก็จะลอยไปหาระเบิดเวทมนตร์อีกครั้ง

เคลก้าวไปข้างหน้าพลางมองนาฬิกาที่หอรบชัง จากนั้นเจ้ามังกรดำ
ก็รายงานผล

‘เสร็จแล้ว’

“...ว่าไงนะ”

“ท่านลอร์ด เป็นอะไรไปครับ”

แม่ทัพเลอร์ที่เดินอยู่ข้างๆ จะมองมาพร้อมทำสีหน้างุนงง แต่เคล
ไม่มีเวลามาสงใจ

มีแค่สี่ลูกชิ้นเหรอ

แต่ในหนังสือบอกว่ามีระเบิดเวทมนตร์สิบลูกไม่ใช่หรือไง เนื้อเรื่อง
เปลี่ยนไปอย่างนั้นเหรอ เคลหยุดเดินและมองไปรอบๆ อุปกรณ์รบกวน
วงโคจรมานามีรัศมีกว้างเท่ากับภูเขาหนึ่งลูก ต่อให้ถูกฝังไว้ที่อื่น ไม่ว่าอย่างไร
ก็ต้องได้ยินเสียงสัญญาณเตือนดังขึ้นที่นั่นเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม มีเพียงในจัตุรัสเท่านั้นที่ได้ยินเสียงแจ้งเตือนเพื่อปกป้อง
อุปกรณ์เวทมนตร์ระดับสูง

เพราะเนื้อเรื่องเปลี่ยนก็เลยทำให้จำนวนระเบิดลดลงไปด้วยนั้นเหรอ

ผ่านไปจนถึงเก้าโมงเก้านาทีซึ่งเหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว เสียงของ
นักเวทที่ร้ายกาจพลันดังก้องขึ้น

“รักษามานาให้เสถียร!”

สิ้นเสียงนั้น เหล่านักเวทจึงเริ่มร้ายเวทมนตร์จากทั้งแปดทิศทาง
จากนั้นก็ยิงลูกไฟกลมๆ แปรลูกขึ้นไปบนท้องฟ้า

ตูมมมม

มันระเบิดออกแล้วกระจายออกไปเหมือนกับมานางๆ

และในที่สุด

วัด...

เสียงร้องเตือนเริ่มเบาลง มานาได้รับการรักษาให้กลับมาเสถียรในเวลา
เก้าโมงเก้านาทิต้าสิบห้าวินาที

ในตอนนั้นเอง เคลก็มองเห็นวัตถุสีขึ้นพุ่งทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้า
นั่นก็คือเวทมนตร์ของโรซาลินและเจ้ามังกรดำ วัตถุทั้งสองไปทู่เขาทาง
ตอนใต้ของเมืองหลวงด้วยวงโคจรของมานาที่มั่นคงกว่าก่อนหน้านี้ ทั้งสอง
มีการตอบสนองต่อมานาที่ดีเยี่ยมจึงสามารถรับมือกับการก่อกรวนวงโคจรมานา
ในระดับนี้ได้

วัตถุสีขึ้นลอยอยู่บนท้องฟ้าเหนือภูเขาสูงชันที่เป็นเขตหวงห้าม ผู้คน
ต่างจ้องมองลำแสงนั้นอย่างเหม่อลอย

“มานาเสถียรแล้ว!”

เก้าโมงสิบนาทิต้าวินาทีคือเวลาที่นักเวทตะโกนขึ้นมา ในตอนนั้นเอง
มานาสีแดงของเรดิก้าก็กลายเป็นลำแสงแล้วพุ่งตามลำแสงก่อนหน้านี้ไป
และเมื่อมานาสีแดงสัมผัสกับวัตถุสีที่ลอยอยู่บนท้องฟ้า

ตูมมมม!

เกิดการระเบิดครั้งใหญ่บนท้องฟ้า แสงสว่างขนาดมหึมาทำให้ทัศนวิสัย
ของผู้คนกลายเป็นสีขาวโพลนในฉับพลัน จากนั้นควันสีดำก็พวยพุ่งสู่ท้องฟ้า
แม้ว่าจะเป็นภูเขาทางตอนใต้ที่อยู่ไกลจากจัตุรัส แต่ลมพายุหอบใหญ่จากที่นั่น
ก็พัดเส้นผมของผู้คนจนยุ่งเหยิง

ทั้งจัตุรัสเงียบไปชั่วขณะ โดยเฉพาะใบหน้าของนักเวทที่เปลี่ยนเป็น
ซีดเผือด เมื่อการรบกวนวงโคจรมานาถูกแก้ไขและทำให้กลับมาเสถียร
มานาสีแดงก็เคลื่อนที่ไปตามวิถีที่ถูกต้องเพราะรับรู้ถึงวัตถุเป้าหมายได้แล้ว

“...นั่นมันระเบิดเวทมนตร์นี่”

เทย์เลอร์กลั่นเสียงพึมพำในลำคอและพอจะอนุมานต้นตอของพลังนั้น
ได้ ถ้าเป็นชนชั้นสูงที่มีความรู้เกี่ยวกับเวทมนตร์อยู่บ้าง ก็ต้องรู้ว่ามิเพียง
สิ่งเดียวที่มีพลังทำลายล้างสูงระดับนั้น

ระเบิดเวทมนตร์

นอกจากนี้ บรรดาเชื้อพระวงศ์ที่กำลังหลบหนี กษัตริย์ และองค์ชายทั้งหลายล้วนหยุดเคลื่อนไหว ผู้คนต่างก็นึกขึ้นมาได้ว่าสิ่งของทั้งหมดที่ระเบิดเหนือภูเขาทิศใต้ล้วนลอยขึ้นมาจากฝูงชนที่อยู่ในจัตุรัส

เคลเสยผมที่ยุ่งกระเซิงด้วยแรงลมจากการระเบิด

คงจะมีแค่สิ่งลู่กจริง ๆ ลินะ

‘ไม่มีใครเสียชีวิต

‘เราช่วยพวกเขาไว้ได้แล้ว’

เสียงของเจ้ามังกรดำดังเข้ามาในหัว เคลตี้มต่ำกับคำพูดเหล่านั้นเงิบ ๆ บรรยากาภายในจัตุรัสสงบลงราวกับว่าไม่เคยตกอยู่ในความสับสนวุ่นวายมาก่อน ไมลี ต้องบอกว่าสถานการณ์พลิกหน้าเหินขึ้นมาต่างหาก

พวกเขาคงกำลังคิดถึงภาพอันน่าสยดสยองที่อาจเกิดขึ้นที่นี่ ดังนั้นจึงเต็มไปด้วยความหวาดกลัวระคนโล่งใจ

‘ฉันช่วยชีวิตทุกคนไว้ได้แล้ว!’

เสียงของเจ้ามังกรดำเจือความตื่นเต้นและดีใจเล็ก ๆ แม้ว่าเสียงนั้นจะดังก้องอยู่แค่ในหัวของเขาก็ดำ

มังกรดำตัวน้อยที่เฝ้ารอเพียงวันตายได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากความสิ้นหวัง นี่เป็นครั้งแรกที่มันช่วยเหลือบางสิ่งเอาไว้ได้อย่างสมบูรณ์

เคลตี้มต่ำไปกับอารมณ์ของเจ้ามังกรดำแล้วหันมองจุดที่ระเบิดเวทมนตร์ปะทุขึ้น กองอัศวินและนักเวทกำลังเข้าไปที่นั่น

อย่างไรก็ตาม ทุกคนในกลุ่มของเขารวมถึงเชวฮันได้หลบหนีไปจากที่นั่นแล้ว ส่วนเคลกับมังกรดำจะซ่อนตัวอยู่ในมุมที่ไกลที่สุดของจัตุรัสโดยใช้อุปกรณ์เวทมนตร์ล่องหนที่ยืมมาจากบิลลอส

และเชวฮันก็จะไล่ตามนักเวทคนนั้นเพื่อสังหารอีกฝ่าย

เคลมองขึ้นไปบนหอคระฉง ทุกคนรวมทั้งเอริคต่างหยุดเดินกันแล้ว คำพูดของนักเวทและผู้คนจำนวนหนึ่งทำให้พวกเขาเข้าใจว่าระเบิดเวทมนตร์ที่ควรจะระเบิดในจัตุรัสแห่งนี้กลับระเบิดเหนือภูเขาทางทิศใต้ที่อยู่ไกลออกไปแทน

‘ไม่มีทางเข้าใจเป็นอื่นไปได้’

เพราะเรดิก้าที่อยู่บนยอดหอรระฮังเองก็ยังบอกว่า
 “น่าเสียดายที่ไม่มีใครตายสักคน แต่ทำไมมันถึงไประเบิดตรงนั้น
 ได้ล่ะ”

น้ำเสียงที่ฟังราวกับเสียงชุดโลหะเอ่ยขึ้นอย่างร่าเริง

“แผนนี้ไม่สำเร็จแฮะ”

พระราชตะโกนใส่อีกฝ่ายที่พูดแบบนั้น

“นั่นอะไรกัน พวกแกเป็นใครกันแน่ คิดว่าทำอะไรแบบนี้แล้วจะรอด
 ไปได้หรือไง!”

เมื่อพระราชเซตตระหนักได้ว่ามันคือระเบิดเวทมนตร์และไม่ใช่ว่า
 การโจมตีธรรมดา ปฏิกริยาของพระองค์ก็เปลี่ยนไป เพราะสิ่งนี้ไม่ต่างอะไร
 จากการประกาศสงคราม

ในขณะนั้น เคลก็นึกอีกเรื่องขึ้นมาได้

...แผนนี้ไม่สำเร็จแน่หรอก

ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่ามีแผนอื่นอีกสินะ สีหน้าของเคลพลันเคร่งเครียด
 ขึ้น เทย์เลอร์ที่กำลังเข้ามาหาเพื่อบอกว่าคงจะไม่มีอะไรแล้วถึงกับต้อง
 ชะงักไปเมื่อเห็นแบบนั้น ก่อนจะเงยหน้ามองตามสายตาของเคลไปยังยอด
 หอรระฮัง

“ช่วยไม่ได้”

เสียงที่ฟังราวโลหะเสียดสีกันดังก้องไปทั่วจัตุรัส เรดิก้าไม่กะพริบตา
 เลยสักนิดเมื่อพระราชและผู้บัญชาการกองอัศวินส่งเสียงตะโกน หรือกระทั่ง
 ตอนที่นักเวทซึ่งรักษามานาของตนจนเสถียรลอยเข้ามาใกล้โดยอาศัย
 เวทมนตร์

เป๊าะ

เมื่อเสียงตีดนิ้วดังขึ้นก็มีคนสองคนปรากฏตัวขวานข้างเรดิก้า พวกเขา
 สวมเพียงชุดสีดำไร้ลายปักรูปดาวสีขาวกับสีแดงและสะพายกระบี่ไว้คนละใบ

เคลขมวดคิ้ว

ว่าแล้วเขี้ยว

เห็นได้ชัดว่าสองคนนี้เป็นสมาชิกหน่วยลอบสังหารขององค์กรลับ

พวกเขาไม่สนใจด้วยซ้ำว่าตนจะตายหรือไม่ และตอนนี้เคลก็รู้ตำแหน่งของระเบิดเวทมนตร์อีกสองลูกเรียบร้อยแล้ว

จากนั้นมือสังหารทั้งสองก็หยิบม้วนคัมภีร์เวทมนตร์ออกมาสามม้วน ก่อนจะฉีกทั้งหมดในครั้งเดียว

เกราะกำบัง เร่งความเร็ว และเวทมนตร์ที่แผดเผาร่างกายตนเอง
“ไปซะ”

เมื่อเรดิก้าออกคำสั่ง ทั้งสองก็พุ่งจากยอดหอคอยลงมาสู่ฝูงชน จากนั้นเรดิก้าก็ยิงมานาสีแดงใส่พวกเขา

“ยะ...หยุดมันไว้!”

หากไม่สามารถปลดระเบิดเวทมนตร์ได้ ไม่ว่าอย่างไรมันก็จะระเบิดแน่นอน

ระยะห่างระหว่างสมาชิกหน่วยลอบสังหารสองคนนั้นกับเรดิก้านั้นใกล้มาก ไม่นานมานาสีแดงก็สัมผัสกระเปาะของพวกเขา

ใกล้จะระเบิดแล้ว

ทั้งสองใช้เวทมนตร์เร่งความเร็วพุ่งมายังจัตุรัสอย่างบ้าคลั่ง คนหนึ่งพุ่งไปทางเหล่าสมาชิกในราชวงศ์ ส่วนอีกคนนั้น

มาทางนี้แล้วสินะ

เขาพุ่งมาทางเหล่าทายาทขุนนาง

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในเวลาไม่ถึงสิบวินาที

“ฉันกำลังไป!”

ขณะฟังเสียงเจ้ามังกรดำไปด้วย เคลก็ยกมือขึ้น

“อ้ากกกก!”

“นะ...หนีเร็ว!”

“หลบ!”

สายเกินไปแล้วที่จะหลบมัน ต่อให้วิ่งหนีไปได้ แต่ภายในเวลาไม่กี่วินาทีก็อาจหลบพ้นจากระยะของแรงระเบิดได้อยู่ดี

“ปะ...ไปกันเถอะ เคล!”

“ลอร์ดเคล ไปกันเถอะค่ะ!”

แทนที่จะวิ่งหนีเหมือนคนอื่น ๆ ทว่าเอริค เทย์เลอร์ กิลเบิร์ต และ
 อามิร์กลับบอกเคลให้รีบตามไปและพยายามจะพาเขาไปด้วย แต่ถึงทำแบบนั้น
 ก็ยังสายเกินไปอยู่ดี

ความหุนหันของเคลพลันพุ่งพรวด หากมันระเบิดขึ้นมาขณะวิ่งหนี
 แขนข้างหนึ่งของเขาคงจะขาดกระเด็น และแกนชีวแห่งดวงใจก็จะทำให้
 มันงอกกลับขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

ทว่าบรรดาคนที่เรียกให้เขารีบไปหาและบอกให้หนีไปพร้อมกันย่อม
 ต้องได้รับบาดเจ็บอย่างเลี่ยงไม่ได้ไม่ว่าจะวิ่งเร็วแค่ไหนก็ตาม พวกเขาจะ
 เสียแขนหรือขาสักข้างไปแถมยังงอกใหม่ไม่ได้ด้วย

ยิ่งไปกว่านั้น

“...เฮ้อ”

เคลถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมกางฝ่ามือขึ้นไปในอากาศ

เขาต้องเปลี่ยนแผนแล้ว

ขณะนั้นเอง โรซาลินซึ่งถูกเจ้ามังกรดำเคลื่อนย้ายตำแหน่งมาก็ทางโล
 สองชั้นออกมาล้อมรอบตัวเธอและเคลไว้

ในขณะนั้นเอง

“ระเบิด!”

เรติกำตะโกนอย่างเรงร่า

“เอ๊ะ?”

โรซาลินเผยสีหน้างุนงงขณะร้ายเวทมนตร์ออกมา

ปีกขนาดใหญ่โอบล้อมมือระเบิดพลีชีพที่กำลังพุ่งมาทางนี้ ขณะที่
 โลสีเงินลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าราวกับจะปกป้องผู้คนที่อยู่ในจัตุรัสด้านล่าง ทั้งโลและ
 ปีกกักขังตัวผู้ก่อการร้ายไว้ได้อย่างสมบูรณ์ โดยมีโลเวทมนตร์อันแข็งแกร่ง
 ที่ซ่อนอยู่ภายใต้แสงสีเงินห่อหุ้มทุกสิ่งเอาไว้

“ฉันก็จะช่วยป้องกันด้วย”

เจ้ามังกรพูดกับเคล

ภายใต้ดวงอาทิตย์ บุคคลผู้ทางโลสีเงินที่ดูเปี่ยมด้วยความศักดิ์สิทธิ์
 ชายหนุ่มผมแดงยื่นมือที่เชื่อมต่อกับเส้นใยสีเงินซึ่งแผ่ออกมาจากโลขึ้นไปบนฟ้า

เส้นผมของเคลพลีวสะบัดไปตามลม จากนั้นเขาก็สบตออกมา

“...เวรเอ๊ย!”

และแล้วระเบิดก็ทำงาน

ตูม! ตูมมมม

การระเบิดครั้งใหญ่ที่ก่อนหน้านี้เทียบไม่ติดดังสนั่นไปทั่วจัตุรัสอย่างต่อเนื่อง ทุกคนต่างก้มตัวลงและใช้สองมือกุมศีรษะของตนเอาไว้

“อ้ากกกก!”

“เฮือก ชะ...แซนฉั่น!”

“อะ...อึก!”

เสียงที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดและหวาดกลัวดังออกมาจากทุกหนแห่งจากนั้น...

ซ่าาา

เสียงลมรากับฝนตกพัดผ่านเหนือศีรษะของพวกเขาไป บรรดาฝูงชนที่ถูกปกคลุมด้วยฝุ่นดินบนพื้นจัตุรัสและผู้คนที่ตัวเปียกโชกเพราะอยู่ใกล้น้ำพุต่างค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมา

จากนั้นทุกคนก็มองตรงไปทางทิศเหนือซึ่งปรากฏสู่สายตาเป็นอันดับแรก พวกนักเวทกำลังกางโล่ป้องกันให้กับเหล่าสมาชิกในราชวงศ์ และถึงแม้ว่าพระราชและบรรดาองค์ชายจะปลอดภัย แต่คนที่อยู่บริเวณใกล้เคียงกลับได้รับบาดเจ็บ

เหล่าสามัญชนที่มาปักหลักรอคอยเร็วกว่าใครเพื่อylv โฉมพระราชบรรดาข้ารับใช้ ขุนนางชั้นผู้น้อย อัศวินที่ยังอ่อนฝ่มือ และพวกนักเวทที่ไม่สามารถกางโล่ได้ทันเวลา

ทุกคนต่างได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิต

เนื่องจากกลุ่มควันสีดำคลั่งคลุ้ง จึงทำให้ไม่เห็นผมสีทองสว่างของเหล่าสมาชิกราชวงศ์เลย

บรรดาผู้รอดชีวิตเงยหน้าขึ้นทันที พวกเขา มองขึ้นไปบนท้องฟ้าในตำแหน่งที่มีเหล่าทายาทขุนนางและประชาชนอยู่ข้างๆ

เปลื้องง

โล่สีเงินค่อยๆ แตกร้าวรากับแก้ว เช่นเดียวกับปิกสีเงินที่อ่อนกำลังลง และในขณะเดียวกันควันสีดำทะมึนที่ไหลออกมาระหว่างนั้นก็ปกคลุมทั่วพื้นฟ้า ท่ามกลางสายตาของผู้คน ทั้งที่เห็นชัดว่ามีคนอยู่ภายในโล่และปิกคู่นั้น ทว่าตอนนี้กลับไม่เห็นกระทั่งคราบเลือด เศษเนื้อ หรืออะไรก็ตามอยู่ด้านใน

พวกเขาพลันชนลูกไปทั้งตัว เมื่อตนได้สัมผัสกับพลังระเบิดของจริง เป็นครั้งแรก สายตาของคนเหล่านั้นล้วนจับจ้องไปยังจุดเดียวกันโดยทันที นั่นคือตำแหน่งสุดท้ายปลายสายของเส้นใยสีเงิน

“ลอร์ดเคล!”

โรซาลีนรีบช่วยประคองเคลซึ่งคุกเข่าลงกับพื้นอย่างอ่อนแรง หญิงสาว มองโล่สีเงินที่แตกกระจายและสลายหายไปสลับกับเคล จากนั้นก็หันไปทาง สมาชิกในราชวงศ์

นี่เป็นแรงระเบิดอันมหาศาล

เธอรู้ว่ามังกรดำดูดซับแรงระเบิดส่วนใหญ่ไป แต่ก็ความจริงที่โล่สีเงินของเคลทำหน้าที่ได้อย่างยอดเยี่ยมเช่นกัน หากเป็นอย่างนั้นแรงต้าน ก็ยิ่งมหาศาล

โรซาลีนจับแขนของเคลที่ก้มหน้าลงและพยุงเขาไว้ แล้วจึงร้องเรียก

“ลอร์ดเคล เป็นอะไรไหมคะ ลอร์ดเคล!”

เคลพลันคิดขึ้นว่า

อา แสบชะมัด

ต้องขอบคุณเจ้ามังกรดำในนาทีสุดท้ายที่ทำให้เขาลดปริมาณพลังที่ ใส่ในโล่ลง แรงต้านจึงน้อยลงไปด้วย ถึงอย่างนั้นยังรู้สึกแสบร้อนบนฝ่ามือ มากอยู่ดี เคล - คิมรุกซึงจึงแสร้งทำเป็นว่าตนเจ็บเจียนตาย

ต่อให้เจ็บแค่นี้เดียว ถึงอย่างไรก็ยังเจ็บอยู่ดี

เคลพยายามเงยหน้าขึ้น

“ลอร์ดเคล!”

“ท่านลอร์ด!”

เคลรู้สึกได้ว่าเสียงมากมายที่เอ่ยเรียกเขากำลังใกล้เข้ามา และทันทีที่เงยหน้าขึ้นได้สำเร็จ

“เคล เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ไม่เป็น - แค่นี้!”

“ละ...เลือด...!”

ใบหน้าของเริคที่เดินเข้ามานั้นช็อคด้วยความตกตะลึงจนเกือบจะ
หายหลัง ในขณะที่เคลซึ่งกระอักเลือดออกมาเล็กน้อยพลันรู้สึกสบายตัวขึ้น
นี่สินะ แก่นชีวาแห่งดวงใจ

ความหนักอึ้งในร่างกายหายไปและได้รับการฟื้นฟูอย่างรวดเร็ว
กลับกลายเป็นว่าเมื่อพลังของแก่นชีวาแห่งดวงใจเริ่มทำงานและสงบนิ่งมากขึ้น
ร่างกายของเคลก็จะยิ่งรู้สึกดีขึ้นกว่าเดิม

เป็นความรู้สึกราวกับได้นอนแล้วตื่นมาในช่วงที่รอนลงานไปพักร้อน
ความกระปรี้กระเปร่าและสดชื่นมีชีวิตชีวาแบบนั้นโอบล้อมตัวเคลไว้
เขาค่อยๆ หลับตาลงพลงสำรวจอาการของตน

แขนขาอยู่ครบ ถึงเมื่อกี้จะแสบฝ่ามือนิดหน่อย แต่ก็ไม่ได้เจ็บกว่า
ถูกกระดาษาบาดเท่าไร หลังจากไอออกมาหนึ่งครั้งก็รู้สึกว่สภาพร่างกาย
ดีที่สุดในช่วงนี้เลย

ใช้ได้เลยนี่

เคลพอจะรู้แล้วว่าทำไมเหล่าผู้กล้าทั้งหลายถึงไม่ยอมทิ้งพลังโบราณ
และยังนำมันมาใช้จนแม้จะเป็นแค่พลังเสริมก็ตาม นั่นก็เพราะเมื่อลองใช้แล้ว
ไม่ได้เจ็บอย่างที่คิด แถมยังสบายตัวอีกด้วย

รอยยิ้มพึงพอใจปรากฏขึ้นที่มุมปากของเคลเล็กน้อย

จากนั้นรอบข้างก็เข้าสู่ความโกลาหล

“ยังจะยิ้มอยู่อีกหรือครับ อย่ายิ้มสิครับ!”

เคลปรือตาขึ้นเมื่อได้ยินเสียงของเทย์เลอร์ซึ่งเต็มไปด้วยคำตำหนิ
และความโศกเศร้า หลังจากตรวจสอบสภาพร่างกายเรียบร้อยแล้ว เคลก็ลืมตาขึ้น
ด้วยความรู้สึกสดชื่น ทว่าแสงแดดที่เจิดจ้าจนแสบตาทำให้เขาต้องหรี่ตาลง
เล็กน้อย

“อย่าแม้แต่จะฝันล้มตาด้วยครับ!”

เป็นอะไรของเขากันละนั่น

เคลมองท่าทางแปลก ๆ ของเทย์เลอร์และนั่งเหมะลงกับพื้นโดยมี
โรชาลินคอยประคองไม่ห่าง แม้ี่จะเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำเพื่อรักษา
ภาพลักษณ์ของชนชั้นสูง แต่ในสถานการณ์แบบนี้คงไม่เป็นอะไร ดังนั้น
เคลจึงทิ้งตัวลงจนแทบนอนแผ่ราบไปกับพื้น

จากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงของมังกรดำดังก้องในหูลอยอย่างต่อเนื่อง

“เจ้ามนุษย์อ่อนแอ นายจะตายไม่ได้ละ! นายอ่อนแอเกินไป! ถ้านาย
ตาย ฉันจะฆ่าทิ้งให้หมด! ฉันจะฆ่าทิ้งให้หมดทุกคน เอาให้ละให้หมดแล้ว
ฉันก็จะตายด้วย!”

ถึงจะพูดเพราะเป็นห่วง แต่นั่นก็ดูโหดร้ายอยู่เหมือนกัน เสียงนั้น
ทำเคลเวียนหัวจนต้องขมวดคิ้ว

“ท่านลอร์ด ฉันจะไปตามนักบวชมาให้ค่ะ!”

“ผมไปด้วยครับ!”

อามิรีและกิลเบิร์ตพูดกับเคลแล้ววิ่งไปหานักบวชที่อยู่ตรงทางเข้า
เมื่อเห็นทั้งสองวิ่งไปโดยไม่ได้นึกถึงว่าชุดเดรสและเสื้อสูทของตนเองจะ
เปรอะเปื้อน เขาก็ยังพูดไม่ได้เข้าไปใหญ่ว่าตนไม่รู้สึกละอายสักนิดเลย

“เอาเออะ ลองตรวจดูก็ดี ฉันต้องแก้มึงทำเป็นเจ็บตัวสักหน่อย

ถือเป็นเรื่องดีถ้านักบวชจะมาช่วยดูอาการ

เอริค วิลส์มานส์ ยืนอยู่ข้างเคลพลาจ้องเขม็งไปยังเหล่าทายาทขุนนาง
จากภาคตะวันออกเฉียงเหนือและบรรดาชนชั้นสูงคนอื่น ๆ ที่ส่งเสียงอะอะ
ด้วยสายตาครมกิบ รวากับจะบอกพวกเขาว่าอย่าเข้ามาใกล้

เคลมองไปยังจุดที่สถานการณ์ดูวุ่นวายยิ่งกว่าภาพตรงหน้า

“...หลีกทางหน่อยครับ”

“ไม่ได้ คนธรรมดาเข้ามาที่นี่ไม่ได้”

“...คนธรรมดา? ใครเป็นคนนิยามความหมายนั้นขึ้นมาหรือครับ”

ชเวฮันกำลังเผชิญหน้ากับทหารสีหน้าเย็นชาซึ่งกำลังเฝ้าคุ้มกันที่นั่ง
ของเหล่าชนชั้นสูง แม้เคลจะบอกไปแล้วว่าอย่าโผล่หน้ามาที่นี่เด็ดขาดก็ตาม
ชายหนุ่มขมวดคิ้วและโบกมือไล่ชเวฮันที่ไม่เชื่อฟังคำพูดของตน

เมื่อเขาทำแบบนั้น ชเวฮันก็กัดริมฝีปากแล้วกำศีรษะลง

“ขอภัยด้วยครับ”

ถึงจะบอกไปแล้วว่าอย่าโผล่มา แต่ก็ไม่ถึงขั้นต้องขอโทษสักหน่อย ด้านหลังของชวอันคือลือก บนไหล่ของทั้งสองมีอันและฮงเกาะอยู่อีกที่ เคลี่ยมกว้างเป็นครั้งแรกในรอบหลายวันที่ผ่านมาเพื่อเป็นสัญญาณว่าตนสบายดีสุดๆ ก่อนจะละลายตาจากพวกเขาเหล่านั้นที่มองมาด้วยความมึนงง

“...ท่านลอร์ด เป็นยังไงบ้างคะ”

เคลพยักหน้าตอบคำถามของโรซาลิน และเช็ดเลือดที่เลอะมุมปาก เล็กน้อย

“ครับ ผมสบายดีมาก ๆ เลยครับ”

ท่าทางของเคลที่เช็ดเลือดสีแดงสดเช่นเดียวกับผมของตนออกนั้น ช่างดูเย็นชาและไร้อารมณ์ ทว่าโรซาลินได้เห็นแล้วว่าก่อนหน้านี้อีกฝ่ายทำอะไรลงไป จึงอดพิมพ์ไม่ได้ว่าตนที่เป็นเชื้อพระวงศ์คนหนึ่งจะสามารถทำแบบเดียวกันกับเขาได้หรือเปล่านะ

เมื่อเคลหันมา โรซาลินก็ปิดปากแน่นแล้วจึงตอบโดยไม่พูดอะไร กระทั่งสีหน้าของเคลเริ่มเคร่งเครียดขึ้น หญิงสาวถึงตระหนักได้ว่าเป่าสายตาของอีกฝ่ายไม่ได้อยู่ที่ตนแต่เลยไปไกลกว่านั้น เธอจึงหันหลังมองตามเขาไป

“อา”

นักเวทจอมกระหายเลือดไม่ได้อยู่บนยอดหอคอยอีกต่อไป แต่กำลังยืนอยู่กลางเวหาและมองลงมาด้านล่าง

“คิดไม่ถึงเลยจริงๆ แต่ก็สนุกไม่เบาแฮะ”

เรดิก้าพูดขึ้นและมองไปทางเหล่าเชื้อพระวงศ์ บรรดานักเวทร้ายเวท ลอยตัวอีกครั้ง ขณะเดียวกันทหารรักษาการณ์ประจำเมืองหลวงก็ขยับเข้ามา ใกล้พร้อมเล็งธนูไปที่เขา

เรดิก้ามองไปทางอื่น ช่วงขณะหนึ่งเคลได้สบตากับอีกฝ่าย ก่อนที่สายตาของเรดิก้าจะเบนไปหาโรซาลินที่อยู่ข้างๆ แม้ว่าตอนนี้เธอจะย้อมผมสีน้ำตาลแล้ว แต่อีกฝ่ายก็ยังจำตอนที่พบเธอในหมู่บ้านเผ่าหมาป่าสีครามได้จากนั้นเสียงพูดที่เหมือนโลหะเสียดสีกันพลันดังก้องไปทั่วจัตุรัส

“ให้ตาย มีสีเลือดที่ฉันชอบเยอะเยอะเลยแฮะ”

เวทสำหรับโจมตีจำนวนมากโหมกระหน่ำไปยังตำแหน่งที่เรดิก้ายืนอยู่
“โจมตี!!”

แม้จะไม่ว่านั่นเป็นสีหน้าแบบไหนเพราะเจ้าตัวสวมหน้ากากไว้ แต่
เขาเห็นหางตาของเรดิก้าหยีโค้งเหมือนจันทร์เสี้ยว

“อยากจับไปใส่ไว้ในตู้จัดแสดงจริง ๆ”

เคลโหล่งความในใจออกมาโดยไม่รู้ตัว

“บ้าไปแล้วหรือไง”

ปกติแล้วตัวละครเสียสติแบบนี้มักจะอายุสั้นนะ

เคลคิดเช่นนั้นแล้วหันมองชเวฮัน อีกฝ่ายพยักหน้ารับก่อนจะหายตัว
ไปในทันที

แน่นอนว่าพวกเขาออกเคลื่อนไหวเพื่อตามจับและสังหารนักเวทผู้นั้น
ทว่าทิศที่ชเวฮันมุ่งไปกลับไม่ใช่ตำแหน่งของเรดิก้า

ก่อนที่เวทโจมตีจะพุ่งมาถึงตัว เรดิก้าก็เอ่ยนพलगหูลบมองพระราช
“ไว้ใจกันใหม่นะ!”

จากนั้นก็หายตัวไป แถมไม่ได้จากไปเพียงลำพัง แต่ยังพาทุกคน
ที่ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับเขาไปด้วย ความสามารถพิเศษของหมอนี่คือ
เวทเคลื่อนย้าย บรรดาคนที่บุกเข้าโจมตีล้วนไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาหายไปไหน
ทว่าในกวีนิพนธ์ได้บอกจุดหมายปลายทางเอาไว้

ชเวฮันไปที่นั่นกับอน ฮง แล้วก็ล็อก

หากเรดิก้าและองค์กรลับหายตัวไปโผล่ที่นั่น พวกเขาอาจตายด้วย
น้ำมือของชเวฮันก็ได้

น่ากลัวว่าชเวฮันจะคลุ้มคลั่งขึ้นมาซะลิ

เคลจึงส่งอน ฮง และล็อกให้ติดตามไปด้วย เพราะหากพวกเขา
อยู่ที่นั่นก็คงพอจะช่วยให้ชเวฮันรักษาสติสัมปชัญญะเอาไว้ได้ เนื่องจากเขา
อ่อนไหวต่อเด็กและสิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอ

เคลลุกขึ้นจากพื้น

เมื่อพระราชขึ้นไปยังบนแท่นปะรำพิธีอีกครั้ง ผู้คนในจัตุรัสก็เริ่ม
ส่งเสียงอะอะอ้ออ้อ พวกที่ดูเหมือนคนร้ายได้หายตัวไปแล้ว และหลงเหลือ

ไว้เพียงภาพอันน่าเศร้าสลดเท่านั้น พระองค์จึงควบคุมสถานการณ์ให้สงบลง
“เราจะพยายามอย่างเต็มที่เพื่อเยียวยาโศกนาฏกรรมในวันนี้ จึงหวังว่า
ทุกคนจะปฏิบัติตามคำประกาศจากราชสำนักเป็นอย่างดีและพยายามอย่าง
เต็มที่เพื่อความสงบราบรื่น ส่วนงานฉลองจะถูกเลื่อนออกไป”

เคลละสายตาจากพระราชชาติกำลังพุดแล้วหันมองโรซาลีน เดิมทีเธอ
ตัดสินใจจะปกปิดตัวตนระหว่างอยู่ที่นั่นให้มากที่สุด แต่กลับเผยตัวออกมา
เพื่อช่วยเขา

คงเป็นเพราะเจ้ามังกรดำไม่อาจปรากฏตัวได้ เธอเลยต้องออกหน้าแทน
เมื่อโรซาลีนสบตากับเคล เธอก็ยิ้มกว้างและขยับปากตอบคำถาม
ที่แฝงอยู่ในสายตาของเขา

“ความลับ”

เคลอมยิ้ม สัมกับเป็นคนที่คุณกันรู้เรื่องจริง ๆ

วันนี้เคลได้มอบคำสั่งแก่ทั้งหกคนไว้ก่อนดำเนินการตามแผน

อย่างแรก เจ้ามังกรและเด็ก ๆ เฝ้าอื่นจะต้องไม่ถูกใครจับได้ซึ่งถือเป็น
เรื่องสำคัญที่สุด

อย่างที่สอง แม้ว่าเซอันและโรซาลีนจะถูกจับได้ พวกเขาก็จะต้อง
สร้างทำเป็นว่ามาอยู่ที่นั่นโดยบังเอิญ เคลเดาว่าทางราชวงศ์ไม่มีทางรู้เกี่ยวกับ
ระเบิดเวทมนตร์ที่ซ่อนอยู่ในแต่ละจุด และไม่สามารถระบุได้อย่างแน่ชัด
ว่าใครเป็นผู้กำจัดการระเบิดเวทมนตร์ที่ลอยขึ้นไปบนท้องฟ้า ดังนั้นข้ออ้างนี้
จึงเป็นไปได้

และอย่างที่สาม อย่าทำให้พวกเดียวกันได้รับบาดเจ็บ

แค่ส่งสัญญาณทางสายตาครั้งเดียว เคลและโรซาลีนก็รู้ว่าต่างฝ่าย
ต้องทำอะไร ดังนั้นเขาจึงปิดฝุนออกจากเสื้อผ้าและขยับจัดแจงให้เข้าที่

จากนั้นก็ส่งยิ้มให้คนที่เดินเข้ามาหา

“ท่านลอร์ด เป็นยังไงบ้างครับ”

นักบวชที่แทบจะถูกอาเมอร์และกิลเบิร์ตลากมาเอ่ยถามอย่างกระหืด-
กระหอบ โรซาลีนถอยไปด้านหลัง จากนั้นเคลก็เอ่ยขึ้นพลางยื่นมือไปให้
นักบวช

“ก็ค่อนข้างเจ็บอยู่ครับ ช่วยตรวจดูให้หน่อยนะครับ”

เคลเห็นองค์รัชทายาทเดินเข้ามา อีกฝ่ายยอมจำโรซาซินได้และเห็นเวทมนตร์สองชั้นของเธอแล้วแน่นอน จากนั้นคงนึกสงสัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเคล

ในเวลาแบบนี้ควรจะใช้ประโยชน์จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วกอบโกยผลประโยชน์มาให้หมดจะดีกว่า ด้วยเหตุนี้เคลจึงพูดเสียงเรียบเพื่อให้ นักบวชและเหล่าชนชั้นสูงที่อยู่รอบตัวเขาได้ยิน

“การปกป้องคนอื่นนี่มันยากจริงๆ เลยนะครับ”

ไหนๆ ก็เปิดโปงหนึ่งไปในมือให้เห็นแล้วว่าเขาใช้พลังโบราณ ดังนั้นอะไรที่ฉวยมาได้ก็ควรเอามาให้หมดไม่ใช่หรือไง

การสละชีวิตโดยไม่ได้อะไรเลยนอกจากชื่อเสียงพรรคนั้นไม่ใช่ธรรมเนียมของเคลเลยสักนิด ถึงอย่างไรเงินก็ย่อมดีกว่าชื่อเสียง และการเป็นเศรษฐีย่อมดีกว่าการเป็นวีรบุรุษ

“เอ่อ นั่นสินะครับ ผมเห็นโล่สีเงินของท่านลอร์ดด้วย น่าทึ่งมากเลยนะครับ”

นักบวชกลิ่นน้ำลายดังเอี๊ยกและจับมือของเคลเพื่อตรวจดูอาการเหล่าทายาทขุนนางที่อยู่รอบๆ ต่างจ้องมองเขากับนักบวชพาลกลิ่นความสงสัยและความอยากรู้อยากเห็นของตนลงไป

เคล เสนิทุส หรือที่เรียกกันว่าจอมอันธพาล พลังที่เขาเผยให้เห็นส่งผลกระทบต่อมุมมองของผู้คนมากกว่าสิ่งใด อีกทั้งสิ่งที่เขาทำคือการสกัดกั้นการระเบิดด้วยโล่ก่อนจะทรุดลงและกระอักเลือดออกมา แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังกลับมายืนตัวตรงพร้อมทำสีหน้าไม่รู้สึกรู้สาอะไร

บรรดาทายาทขุนนางได้เห็นภาพนั้นเต็มตา และเนื่องจากพระราชจากไปแล้ว บรรดาประชาชนจึงจับจ้องมาทางนี้ด้วยเช่นกัน พวกเขายังไม่อาจลืมแสงสีเงินนั้นได้

เคลกวาดตามองใบหน้าของเหล่าทายาทขุนนางที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นแบบผ่านๆ ทุกครั้งที่ทำแบบนั้น แต่ละคนก็จะแสดงปฏิกิริยาออกมา มีทั้งเผยความอยากรู้อยากเห็นออกมาตรงๆ บ้างก็เบือนหน้าหนี

ไปทางอื่น หรือไม่ก็ส่งยิ้มให้

หลังจากตรวจสอบสถานการณ์ทั้งหมดแล้ว เคลก็หันกลับมามอง
นักบวชและตอบรับคำพูดของอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงราบเรียบและสงบนิ่งดังเดิม
“เพิ่งเคยเห็นพลังโบราณเป็นครั้งแรกสินะครับ”

“อา”

เสียงอุทานหลุดออกมาจากปากของนักบวช

พลังโบราณ มรดกตกทอดจากอดีตที่ได้รับมาโดยบังเอิญ ว่ากันว่า
พลังนั้นมีอำนาจและลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างกันไป

“งั้นหรือเหรอ”

เคลได้ยินเสียงอันคุ้นเคยดังมาจากด้านหลังพร้อมมือที่วางลงบนไหล่
ของตน ก่อนตระหนกได้ว่าสิ่งที่กำลังจะต้องเกิดขึ้นนั้นใกล้เข้ามาแล้ว

“องค์รัชทายาท”

เคลหันหลังกลับไปและสบตากับองค์รัชทายาทอัลเบล ครอสแมน
พลางรู้สึกว่ช่วงเวลานี้คล้ายกับบางฉากที่เคยอ่านในนิยาย

“วิรบุรุษผู้กอบกู้เหตุก่อการร้ายในจัตุรัส” ชเวฮันถูกยกมาเป็นข้ออ้าง
เพื่อสกัดกั้นคำวิพากษ์วิจารณ์เรื่องความพลอดภัย รวมถึงเรื่องเชื้อพระวงศ์
และเหล่าขุนนางที่พยายามหลบหนี ซึ่งคนที่ทำให้ชเวฮันเป็นแบบนี้ก็คือ
องค์รัชทายาทอัลเบลที่อยู่ตรงหน้าเคลนี่เอง

ทันทีที่เห็นสายตาขององค์รัชทายาท เคลก็ตระหนักได้ว่าช่วงเวลา
ที่ตนคาดการณ์ไว้มาถึงแล้ว นี่เป็นสิ่งที่คาดเดาไว้ตั้งแต่ตอนที่ใช้พลังโบราณ
ดังนั้นเขาจึงเปลี่ยนแผนและตัดสินใจจะใช้ประโยชน์จากสถานการณ์นี้
อย่างเต็มที่นับแต่นี้ไป

และองค์รัชทายาทเองก็มองออกเช่นกันว่าเคลเป็นคนประเภทเดียวกับ
ตนเอง

“...ลอร์ดเคล”

องค์รัชทายาทสวมกอดเคลด้วยใบหน้าตื่นตันและเปี่ยมความประทับใจ
อย่างสุดแสน

“ขอบใจนะ ช่างน่ายกย่องจริงๆ”